

თეატრი

საქოველ-კვირაო სალიტერატურო და სამხატვრო გაზეთი

1889 წელსა

№ 15

მაისი 7

გაზეთი ღირს: ერთის წლ. 5 მან.,
ნახევ. წლ. 3 მ., ცალკე №-15 კ.
ხელის მოწერა მიიღება: თბილის-
ში რედაქციის კანცლარაში. Тиф-
лись, въ редакцію газеты
"ТЕАТРЪ." გაზეთი ისუიღება:
თბილისში, ჩარაკვიანის წიგნის მა-
ღაზიაში და ბებუოვის სააგენტოში.

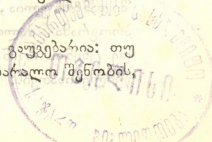
რედაქცია არა კისრულობს წერი-
ლების უკან გაგზავნას და მათ
შესახებ მიწერ-მოწერას.

გაზეთში დასაბეჭდათ გამოგზავ-
ნილ წერილებს უნდა ჰქონდეს მო-
წერილი სახელი, გვარი და ად-
რესი დამწერისა.

ახალი ამბები

საზნაურო სკოლაში აქამდინ მასწავლებლები იყენენ
მიჩენილები, რომლებიც სადილ შემდეგ გაკვეთილებს ამზა-
დებინებდნენ მოსწავლეებს. ესლა, როგორც შევიტყვით,
ეს წესი შეუცვლიათ. მასწავლებლებისათვის ჯამაგირები
ალარ მიუციათ და უთქვამთ: როგორმე იოლათ წადით,
დილით შოამზადებიანეთ გაკვეთილები და მეტი ხარჯი (!)
მოსპეთო. საკვირველია, ბანკის გამგეობას როდესაც ჰსურს,
რომელიმე თავის წინადადების გაყენა—იძახის ბანკის საქმე
ძალიან კარგად არის, ფული ძალიან ბევრი გვაქვს, ასე რომ
შეიძლება 15 და 20 ათასი თუმანი დავხარჯოთო და, რო-
დესაც სკოლის აუცილებელი საჭიროება მოითხოვს 30 და
40 თუმანს—მაშინ-კი იძახის: სად არის ფული? სკოლას, რომ
მივცეთ ბანკი დავკეტოთო?!

ბანკის გამგეობის საქმე, სწორეთ რომ გაუგებარია: თუ
ფულზე სუსტად იყო—თეატრის, ბანკის საზარალო მენობის,

აშენებას რად მოჰკიდა ხელი და თუ არა—სკოლას რატომ არ აძლეეს?!...

ჩვენმა რედაქციამ სამჯერ მიიღო უსახელო წერილი, რომლის დამწერიც გეთხოვდა მიგვეცა ადგილი მისი წერილისათვის... ვერ გაეზღვეთ მისი დაბეჭდვა, რადგან წერილში იყო მოხსენებული ისეთი საზიზღარი ამბები, რომ, სანამ საქმეს კარგად არ გაძოვიძიებდით—არა გეჯეროდა. ეხლა, როდესაც დავრწმუნდით წერილის ავტორის სიმართლეში—მოვალედ ვრაცხთ ჩვენს თავს მოკლედ მოვიყვანოთ წერილის შინაარსი:

„თბილისის თავად-აზნაურთა ბანკში ერთი მოსამსახურეთაგანი, თურმე ისე ხმარობს ბანკის ქონებას, ნიუთებს, როგორც თავის საკუთრებას: ორი თოფი ხავერდი, ლოქებზე გადასაკერელი, წაუღია და თავისათვის ქულაჯები შეუტყარვინებია, ერთი თოფი „ბაზრაში“ და რამდენიმე თოფი მ. ხვილი „მატერია“ წაუღია და თავის დივანზე გადაუტყარვინებია, სკამები და სავარძლები, არწრუნისაგან რომ დარჩა თეატრში, შინ წაუღია და ხმარობს, კიდევ შავი დიდა სტალი და რამდენიმე სკამი ვიღაც დურგალისათვის მიუტია თავის ვალში“... ამასთანავე, როგორც წერილი იწერება, ამავე პირს მიუწერია დირექტ. მ—სათვის ასეთივე წერილი, რომლისაგანაც არავითარი განკარგულება არ მომხდარა. წერალში მოხსენებულია სახელი და გვარი ამ ამბის მომქმედისა.

სწორე მოგახსენოთ, არ ვიცით რას მივაწეროთ საქმის ასე თავ-მინებება!!...

მისი 6 და 7-ს, შაბათსა და კვირას „ვეროპის“ ბაღში დანიშნულია „საყმაწვილო დღი“ — „მაისობა“ („маевка“). პროგრამა ძალიან საინტერესოა. დილის 8—9 საათამდე ცხენის რკინის გზის ვაკონები იქნება მომზადებული ყმაწვილებისათვის: 8 ვაკონი იქნება სემინარიის მოედანზე, 4—

ვარანცოვის ძეგლთან, მ—ვერაზე. ვინც ამ ვაგონებით წავა—
ფული არ გამოერთმევით.

ბილეთები ისყიდება: ბებუთოვის სააგენტოში, ხიდეკლო-
თან, აკოფოეთან, ლამფების მაღაზიაში—ცატუროვთან და
კუკიაში საყმაწვილო სათამაშოების ფუნქსიულ მაღაზიაში—
სობრანის პირდაპირ. ბილეთი ღირს: ღიღებისათვის—40 კ.,
პატარაებისათვის—20 კ.

ჩვენი გაზეთის წარსულს ნომერში (№ 14) ჩვენ დაგებუ-
დეთ შექმდეგი:

ბავშვთმებს, რომლებიც ჩემს სტამბაში იბეჭდებან, მე ვებუ-
დავ იმაზე მეტს, რასაც რედაქტორები, ანუ გამომცემლები მიზმა-
ნებენ, ამისათვის ვაცხადებ საუფიქლოდ, რომ მე უფრო იაფად
კუთმობ მსურველთ, ვიდრე იმ გაზეთების გამომცემლები. თუ, ვი-
ნიჩობაა, გაზეთის ბეჭდვას სხვაგან გადაიტანენ და წლის ბოლომდე
მან ვერ გაუგზავნი ჩემს ხელის-მომწერლებს—ამაზედ ბოდიშს ვიხდი.
ამასვე ვაცხადებ წიგნების შესახებ.

აღრესი: სტამბა, ბაღთან; აზნ. საკუთარ სახლებში.

ამ „დაწერაში“ (!?) მესტამბე ვჭვთიმე ხელამეს უცვნიათავი-
სი თავი და როგორც ხეუბი გვესმის, გაქცეულა „ივერიის“ რედაქ-
ციაში (რატომ ჩვენთან არ მოვიდა, ვერ ვაგვივია!) ჰასუსის მოსა-
ცემად—ალბად თავის გასამართლებლად. ივერიის „ჰასუსი არ დაუ-
ბეჭდია. შექმდეგ გაქცეულა „Листок“-ში და „Н. Об.“-ში. არც იქ
დაუბეჭდიათ. (საკვირკულია, მტუუანს სანდახან რა ჩჭარა შეატყობენ
ხოლმე) და... ყველა ამის შექმდეგ... გაქცეულა სასამართლოში-
ჩვენ ამის მეტს არას ვიტყვი: თუ ხელახეს თავისი თავის გამართ-
ლებს უნდა—უსათოვოდ სასამართლოში უნდა მივკვივიოს და
ფაქტის დამტკიცება მოგვთხოვოს; იქ დამტკიცდება რამდენად ბ.
ხელამე მართალი ბძანდება და ჩვენ მტუუ-ჩინი. ამასვე მოვასხუენებთ იმ
შირებს, რომლებსუდაც შეცდომით, ანუ პირადობით გვაქვს რამე
დაბეჭდილი ჩვენს გაზეთში.

ჩვენ გვაძულეს ამ სიტყვების თქმას ის გარემოება, რომ

ზოგიერთი პირები საზოგადოებაში დაზარალებულნი, ვითომ-და ჩვენ
 პიზანდობით გვეთქვამს ვისზედმე რამე და... ამით თათკებს მართ-
 ლულაობენა. (?)

ათი წლის შემდეგ

დილის რვა საათია. თბილისს ჯერ სულ არ გამოღვიძე-
 ბია. დიდი ხანი არ არის, რაც უკანასკნელი ქუჩის ფანარი
 გააქრო დოჩარის ბიჭმა. ზამთარია.

ეს საათი ეკუთვნის მოსწავლე ყმაწვილებს. ზურგზე აკი-
 დებული აბგებით პატარა მუშაკები მიეშურებიან სასწავლე-
 ბლებში. ყოველ დილით თითქმის ერთსა და იმავე საათზე, თი-
 თქმის ერთსა და იმავე ადგილას ჰხედებიან სხვა მოსწავლეთ,
 რომელნიც მეორე სასწავლებელში სწავლობენ.

გოლოვინის პროსპექტზე იდგა ერთი ყმაწვილი კაცი და
 გაიყურებოდა შორს; ცდილობდა გაერჩია ვინ მოდიოდნენ
 ამ ქუჩაზე.

მთელი ნახევარ საათი იდგა, ელოდებოდა ვილაცას, მე-
 რე მობრუნდა და წავიდა.

ეს იყო გიმნაზიის მოსწავლე.

ამ რამდენიმე თვის წინად მოადრებით გამოვიდა სახლი-
 დამ. წავიდა სკოლაში. გზაში შეხვდა ძალიან ლამაზ ქალს.
 ამ ქალს ბებერი დედა-კაცი მისდევდა უკან და წიგნების აზვა
 მიჰქონდა. ყმაწვილმა კაცმა ოვალი დიდხანს არ მოაშორა...
 დარწმუნებით ვიტყვი, რომ ამ დღეს მეშვიდე კლასის მას-
 წავლებლებს ერთი მსმენელი დააკლდათ, თუმცა კლასში კი
 იყო.

მეორე დღეს განძრახ გამოვიდა ადრე და ისევ იმ ადგი-

ლას შეხვდა ლამაზ ქალს; მესამე დღესაც ასე გაიარა თითქმის ერთმა თვემ.

გიმნაზისტკა დააფიქრა ამ გარემოებამ. ერთ მშვენიერ დილით გაუცინა გიმნაზისტს. რამდენიმე დღის შემდეგ გიმნაზისტკას ალბად უცაბედად გაუფარდა ქოლგა. მ—ელი მიეპარდა და აიღო. მიაწოდა. ამის შემდეგ, შეხვედრის დროს თავს უკრავდა გიმნაზისტკას. გიმნაზისტკა გაუღიმიებდა ხოლმე.

ჩქარა კიდევ დაელაპარაკნენ ერთმანეთს. ამის შემდეგ ხშირად ხდებოდა ხოლმე, რომ მაქლაჩელი თუმცა გიმნაზიაში მიდიოდა, მაგრამ იქით-კი არ მიდიოდა საითაც გიმნაზია იყო. შეხვედებოდა ქალს, დაბრუნდებოდა, გააცილებდა და იქილამ-კი. პირდაპირ გიმნაზიაში წაეიდოდა ხოლმე. ბებერი გამდელი თუმცა ხანდახან უჯავრდებოდა მაშინკას, მაგრამ ხანდახან მადლობელიც იყო, რომ ყმაწვილი კაცი გაანთავისუფლებდა ხოლმე ტვირთისაგან: წიკნების აბჯას გამოარმევდა ხოლმე.

რას არ ამბობდნენ ამ ათი წუთის განმავლობაში ეს ორი ნორჩი. ეაქს უნდოდა უნივერსიტეტში წასულიყო, შეესწავლა ისტორია, არხეოლოგია და ლაცემულ ქვეყანას. შესწავლიდა: ნაშთებით აღევინა წარსული. ქალს უნდოდა წასულიყო მაღალ სასწავლებელში. გამოსულიყო ექიმათ. და განეკურნა მოყვასნი სნეულებათაგან.

თუ ერთმანეთისათვის ჯერ არ შეუფიცავთ საუკუნო სიყვარული და არ აღუთქვამთ ერთმანეთს მხარი-მისცენ ამორჩეულ გზაზე, ეს იმის მიზეზია, რომ იმ დღეს, რა დღილამაც ამ ამბავს მოგახსენებთ, ვაჟი ვეღარ შეხვდა ქალს იმ ადგილს.

გაიარა ერთმა კვირამ, მეორემ, თვემ. მ—ელი ყოველ დილას მოდიოდა იმ გზაზე, ელოდებოდა, მაგრამ ამაოდ. წაეიდა სადმე მაშინკა? ანუ არის? არაფერ იცის. ყმაწვილი კაცი ლალის ტუჩებს უცქეროდა, ოცნებობდა და არამც თუ ქა-

ლის აღრესი, გვარის კითხვასაც არა ნაღვლობდა. მივიდა სწავლის გათავების დროს იმ გიმნაზიაში, სადაც ქალა სწავლობდა, დადგა შორი-ახლო. გამოვიდნენ ქალები; ის-კი არსად იყო.

ამ ნაირად დაშორდა გიმნაზისტის ჯერ თვალს და მერე გულს მშვენიერი უცნობი ქალი.

ორი წლის შემდეგ გაათავა კურსი. წავიდა უნივერსიტეტში. შეასრულა ისტორიული ფაკულტეტი; შეისწავლა არქეოლოგია. მოვიდა....

შეუყვარდა აქტრისა. ისტორიის მიყოლა იმდენს არ მისცემდა, რომ აქტრისასათვის ყოველ თვის ოცში ათი თუმანი მიეცა და წერილი სახარჯოც სხვა. შევიდა ბანკში და ჩქარა კარგი ადგილიც მიიღო.

დაეიწყა ისტორია. არქეოლოგია ხომ... თითქოს თავის ღღეში ეს სიტყვაც არ გაუკონიაო.

II

ზამთარია ისეთივე როგორიც ათის წლის წინად. კრუჟოკში მასკარადია. რამდენიმე ყმაწვილი კაცი შევიდა ზალაში. მიიხედ-მოიხედეს; გამობრუნება დააპირეს. ამ დროს მოვიდა ერთი მასკა და მხარზე მარაო დაჰკრა ერთს ამ სამთაგანს. გაიარეს; გამოიარეს. წავიდნენ ცალკე ოთახში ვახშმის საქმელად. ხანგრძლივი ლაპარაკი ჰქონდათ. ვაჟმა ლაზათიანად დალია ღვინო, არც ქალმა დააკლო. ცოტა რომ შექეიფიანდნენ, ვაჟამისწია თავისი სკამი ქალისაკენ, გადაიხარა და ყურში ჩაღაც უთხრა. ქალმა უცებ მარაო მიიფარა სახეზე, თითქო შერცხვიაო. ვაჟმა მადიანათ აკოცა. შემდეგ რა მოხდა—ამ ქალვაჟის მეტმა არაიენ იცის, რადგან ლაქია ამ დროს კარში გამოსულიყო.

ზევით ვთქვი ხანგრძლივი ლაპარაკი ჰქონდათ მეტქი.... ეს ამბავი მიაზო სანდრუა ბიქმა, რომელიც კრუჟოკში ლა-

ქიათ ყოფილიყო და იმ ქალსა და ვაჟს ემსახურებოდა. აი, თურმე რას ლაპარაკობდნენ:

ქალი. დიან... მე მპირდები წლიურ შენს ჯამაგირს; როგორღაც არა მჯერა. შენ, როგორცა სთქვი, მამულეებიდამ შემოსავალი არა გაქვს, მაშ შენ რითი იცხოვრებ?

ვაჟი. აკი ვითხარ ბანკში ემსახურობ მეთქი. ბანკს სახლები ბევრი რჩება. რამწაე სახლი დარჩება, მაშინვე რემონტს შევეუღვებით შევბოლმე; წელიწადში რომ ხუთი სახლი დარჩეს ბანკს და ამათ რემონტს მოჟინდეს (ეს სიტყვა როგორღაც სხვა ნაირად წარმოასთქვა) ხუთი, რვა-ასი თუმანი, აქედამ მე ნახევარი მაინც დამრჩება. შენ ნუ სწუხარ; მე რასაც გეუბნები ავისრულებ კიდევ და ეხლავ ხელ-წერილსაც მოგცემ.

— კარგათ დაფიქრდი! მე ჩემს საქმეს შაგრა დავიქვრ-რასაც დამპარდები— შეგასრულებინებ.

— შენ დარწმუნებული იყავე.. ეგეც რომ არ იყო... მ... იუზანცევს რომ ხუთასი თუმანი ჰქონდა, განა 10—20 ათას თუმანს არა ხარჯაუდა... იმას რომ ჰკუა მოეხმარებინა ეხლაც თავის ადგილზე იჯდებოდა!..

— მაშ კარგი. თანახმა ვარ და ჩემ ვინაობასაც გეტყვი: მე ვარ აქაური, ყალთაბანდოვის ქალი, გიმნაზიაში ვსწავლობდი. გამოამიხნდა მდიდარი საქმრო. მიმათხოვეს... ჩემ ქმარს ჰქონდა „უღნი კასსა“ როსტოვში. ჩები ქმარი, ღმერთმა აცხონოს, ნ—იანცი, ამ ერთი წლის წინად გარდაიცვალა. მე დაქვრივების შემდეგ ისევ თბილისში დავბრუნდი. აქ ბევრი ნათესავეები მყავს...

— თქვენ ნ—იანცისა ბძანდებით?... რომელი?... ის ხომ არა, ამ რამდენიმე წლის წინად სისხლის სამართალში რომ იყო მიცემული?

— ღიახ! მაგრამ ეჰ, სულ მტრის ენის ბრალი იყო. ჯანა ადვილია ხუთასი თუმნის მოპარკა დაკეტილიდამ. კიდევ მადლობა ღმერთს, რომ ჩემმა ერთმა კარგმა ნაცნობმა (აქ გაულიმა და გვერდზე გადაჰხედა თაყვანისმცემელს) შეიტანა ის ფული, თორემ შეიძლებოდა საქმე ცუდად გათავებულყო...

— თათქო მეცნობით, თითქოს მინახეხართ სადმე? შენი გვარი მითხარ, მაგრამ აქამდინ სახელი-კი არ ვიცი!

— მაშო!...

ამ დროს გაბედვით შემოაღო ოთახის კარი, შემოვიდა მოხუცებული დედაკაცი და უთხრა ქალს: მაშო, დრო არის, შინ წავიდეთ!

მ—ელი დააქტერდა ბებერს; შეხედა ქალს და გაკვირვებით სთქვა:

მაშოჯან! ჩემო მაშო! არ გახსოვს... გოლოვინის პრასპექტზე რომ ეხედებოდით ერთმანეთს... როცა გიმნაზიაში სწავლობდი... არ გახსოვს მ—ელი!...

ათის წლის განმავლობაში გიმნაზისტკა უფრო გამოცვლილიყო, ვიდრე 45 წლის ბებერი... იქნება ეხლაც არა სცოდნოდათ, რომ ძველი საყვარლები ისევე შეხედნენ ერთმანეთს, ბებერი რომ მაშოსთან არა ყოფილიყო.

— მაშ ისევე გვიყვარს ერთმანეთი, ჰა?! უთხრა ეაქმა.

— ღიახ, მაგრამ ისე კი არა, როგორც მაშინ!

ეხლაც უეკრდათ ერთმანეთი, ესლაც მისცეს მხარი ერთმანეთს, მაგრამ ისე კი არა, როგორც წინადა ჰხიბებოდა ეს ერთმანეთს.

სწორეა და მოწამეცა ვარ: ანთიმოზ გოგლიხიძე.

ს ის უ ლ ე ლ ე — ბ ე დ ნ ი ე რ ე ბ ა ა .

სულელი თავის უფროსებს უყვართ... რადგან მათ ცოდობებს ვერ ხედავს.

სულელი სისულელეს, რომ წამოართმავს, შეუძლიან ბოდიში მოიხადონ: სისულელით მოძივიდაო.

სულელი ცენზორზე არა ჭკარობს, რადგან თავის დღეში ჭკვიანურს არას დასწერს.

სულელი ფულს არ შეიტანს ბანკში, თუ აქვს, შინ ინახავს... ამისათვის... არ ჭკარგავს...

სულელი მუდამ შოულობს სამსახურს... ბევრი ადგილები არის, სადაც სულელების მეტს აჩავის იღებენ.

სულელის გუჭი კარგად მუშაობს... რადგან სადილს შემდეგ გასეთებს არ კითხულობს.

სულელს არხეიხით სძინავს... პოლიციისა არ ეშინიან.

სულელს არ ესმის, როდის ატყუებენ და ამისათვის ყოველთვის კმაყოფილია უკვლასი: ჭკონია, რომ ჰატიოხანს ხალხში ცხოვრობს.

სულელი ცოლის შერბობის შემდეგაც-ვი ბედნიერია... ჭკონია, რომ იმის ცოლს მარტო ის უყვარს.

ფ ი ქ რ ე ბ ი

საკვირველია: კაცმა რამდენი საშუალება მოიგონა ერთი ადგილიდამ მეორე ადგილს გადასასვლელათ: ეტლი, რკინის გზა, ფეხით ჩანჩალი და სხვა; ამავე საქმისათვის რამდენი ცხოველი გაწურთნა: ცხენი, ჯორი, ვირი, ხარი, კამეზი, აქლემი და სხვა, მაგრამ მანც კაცი თავს არ ანებებს კაცზე შეჯდომას!

ამ დროში კურს შესრულებულები და კურს შეუსრულებულები, განათლებულები და განათლებულები განცხარებულები დაექებენ ად-

გილეს. რატომ არავის აგონდება ქართულ წარმოდგენებზე წავიდეს: რამდენ ადგილსაც უნდა იშოვნის!?

—
 ვიბე გვინდა ფულის შესანახად... მაშ ქართველები რათ ვიკრებთ ვიბეებს?

—
 იაკობ სვიმონიძე წინადაც ჰკვანდა გაუვინიხებულ ბაღს, თუ დაქმსგაკსა შემდეგ იმისა, რაც რევენზიების წერა დაიწყო „იკრები ში“ ფაფუკი სმით, განიერი სმით, ვიწრო ცოდნით და დიდი თანით (როდესაც თმა არა აქვს გაკრებილი) და სსსკებმა გაუბედოს მავსუსის მიცემა??

თ ე ს ლ ი და ნ ა ე ო ფ ი,

კანცელარიაში დათესეს ცოტა ჯამაგირები — ამოვიდნენ მოჭრთაძეები.

— მეთურნეში დათესეს 600 მანათი — ამოვიდა სიტუტუკე. ქართველებმა თავიანთ კასაში დათესეს თავისი უკანასკნელი გროშები — ამოვიდნენ მუქთა-მჭამლები.

კანცელარიებში დათესეს მელანი — ამოვიდნენ არსივები.

ქართული თეატრის აშენებაში დათესეს ფულები — ამოვიდა ერთი ჩუმი მდადარი.

ფიქრების ვ თხვა

(მონოლოგი კონცერტებისათვის)

წავითხვა, ესე იგი მისკვდრა ფიქრებისა, ღრმეთმანი ძნელი არ არის! ჩემთვის მანც მსკლი არ არის! მე დავაკვირდები თუ არა გაცს სასკუდ, უურს დაკუტდებ იმის სმას — მაშინათვე მივსკდუბი იმის ფიქრებს, არსებს.

როცა ჟერ ისევ უმაწვილი ვიყავ, მაშინაც-გი მქონდა მე ეს ნიჭი:

როდესაც კარგად ვერ დავისწავლიდი ტაკეკითებს, ჩემი მასწავლებელი შეჭჩიულვებდა ხოლმე ძამა-ჩემს... დამბუნვლებდა ხოლმე. ძამა დამბასკებდა და შემომხედავდა თუ არა, ჟერ სიტყვებ არ ეთქვა, მარტო... ისე... შემომხედავდა. მაშინვე მივხვდებოდი ხოლმე იმის ფიჭრს: გაგცოცხამო! პატრონსებას გეფიცებთ იშვიანთად შევწვდებოდი ხოლმე.

გინდ სსვა უბრალო რამ ავიღოთ; თუ გი ოდნავ დააკვირდებით მაშინვე მისვდებით.

მაგალითებზე, მისდისანთ სადმე ქალთან ერთად. ტალახია უელამდინ. ფაიტონი მოდის. დააკვირდები მეფაიტონეს სასეს და მაშინვე მისვდები: გაბედე, ჩაბანდი და ან შენ ქალთან შეგარცხენ, ან ერთი ორად გამოგართმევ!

მთვრალი ვინმე მოდის. მოდის და ბარბაცებს. პოლიციელი უყურებს. უყურებს მარტო, ხომ არას ეუბნება, მაგრამ იმის ფიჭვი-გი სახსეც ცხადად არის დახატული: ერთი წაიჭეც და ნახავ რა დღეში ჩავაგდებო!

ჟერ ისევ ახალ-გაზდა ვიყავ. ქმრის ჩაღს ვიკურგურებოდი მისი ქმარი თავის სამსახურში დადიოდა დანიშნულ დრომდე—მე ჩემს სამსახურში... ერთხელ, არა ჩვეულებისამებ, უდროოდ დაბრუნდა შინ. მომასწრო. მე ტასტ ქვეშ შევძვერ. წამალე ფესებსე სელი და გამომათრია. მეც, როგორც უველა ფიჭრების მკითსველები შერებთან, მაშინვე წავივითხე ქმრის ფიჭრები.

მე მაშინვე გავიგე, რომ ეჭიმთან წასვლა მომიხდებოდა და... ორიოდღე დღე ლოკინში ჩავწვებოდი.

აჭ-გი ცოტა არ იეოს მოკტეუვიდი. ეჭიმთან წასვლა-გი მომინდა, მაგრამ ორი დღის მაგიერ, სხმი კვირა ვიწქქ საკათმეოფოშო.

ჩემი ცოლის ფიჭრებსაც კარგად ვკითხულობ-

როგორც დამიწეებს ალერსს, ლაქურს, მაშინვე ბალანი ამწეწება ხოლმე; ვიცი უნდა მითხრას: ახა, ჩემო ქმარო, გაბა მიეცდო.

აი, ხომ ხედავთ რა ადვილია სხვისი ფიქრების წაკითხვა... მაგრამ... საჩდასან-კი გამიძნელებს სოღმე. აი, მაგალითად, ესაა არ ვიცე თქვენ რას ფიქრობთ ჩემზე. ბუკონი ხარად და მხელაია გავტობს...

ბგონია მივხვდი. აი რას ფიქრობთ:

რადგან სხვის ცოლები გუვარებია, ამისათვის, როგორც უელებს, ისე შენც ტაშს დაგვიტრავთ.

ა.—ძე.

კ ი თ ხ ე ა დ ა ზ ა ს უ ხ ი

გარისათვის რათ არის საჭირო, რომ სხვებთან მისულა-მოსულა ჩქონდეს?

— იმისათვის რომ დაიმშვიდოს სინიდი, რომ იმაზე უარესები სხვები არიან.

რა აქვს საფუძვლად ახალ განონს, რომელიც უგრძალებს ჩინოვნიკებს ორ სამსახურში შესვლას?

— ფიზიკური განონი: ერთი და იგივე ნივთი, ერთსა და იმავე დროს, ორ ადამიანს ვერ დაიჭერს.

რომელი სიუჟარული უფრო ჯილდოვდება?

— სიუჟარული „სხვასა საკუთრებისა“ (გერეება რამე კარგია, არა და რას დაჭკარავ).

უმწველი ქალები როდის დაეცემიან სოღმე? (ზნეობაზე).

— როდესაც დაიწყებენ სიარულს საზოგნოლად იმისთანა პირისა, რომელიც, ჰგონიათ, თვსზე წამოაყენებს მათ.

კოცნა

კოცნა ბევრ გეარია.

მამური. ეს კოცნა შეუძლიან უთავსოს მამამ თავის შვილებს, როდესაც ესენი ასიამოვნებენ რითიმე.

ძმური.— შეიძლება უთავაზოთ ვისთანაც „აღაპკრდი“ ს მიდისანთ.

.

ცხელი (ცხარე). შეუძლიან უთავაზოს 18—20 წლის ვაჟმა—16 18 წლის ქალს... ეს ს შირად ბევრ სისუფელეს ჩაადგინებს სოფელში ადამიანს; ამ ბევრ სისუფელეში უფრო დიდი ის არის, რომელსაც „ისაია მსიარულა“-მდე მიჭყავს კაცი.

ცივი. სავალდებულოა, როგორც წაღების ჩატვა, შირის დაბანა- შეიძლება უთავაზონ ერთმანეთს... ცოლ-ქმარმა.

იუდასი. ძალიან მოდაშია. შეგიძლიანთ უთავაზოთ იმას, ვის ცოლ-საც ეკურეკურებით, ან ვისაც ორმოს უთხრათ.

სააღდგომო. ეს არის უბრალო (ბრაღი), შეგობრული. მოკვალენი ხართ ყველას უთავაზოთ... აღდგომის კვირას.

ქალების არითმეტიკა.

- $2 \times 2 = 5$; მე ასე მსურს!
- 25 მ. მივერი შლიაშაში, 150 მ. კაბაში, 12 მ. თურ-ნატკეშში, 15 მ. ტურნიურში, 10 მ. წითელ უმარიაში; სულ = არაფერი.
- თქვენ 1,840 წელს დაიბადეთ?
- ღიან.
- მაშ 49 წლისა ჭყოფილხანთ!
- მსენც, გაუთლელა!

გასართობი
ლოლიკა
ძველი ისტორია.

საშინელი წვიმაა. მგზავრი შედის სოფლის დუქანში. ბანი ზრ უვარტა დუქანს, წვიმა ჩადის და კოჭი დგას. მუდუქნე მიყუნ-ჭულა ერთ კუთხეში.

- მედუქნი!
 - რა გნებაეს?
 - ე რა ჭოჭი დგას დუქანში?
 - წვიმა ჩამოდის შენი ჭირამე...
 - რატო დუქანს რიგიანად არ დასურავ?
 - ამ წვიმაში როგორ დავსურო?
 - წვიმაში-კი არ გუუბნები, — როცა კარგი დარებია.
 - როცა კარგი დარებია, მაშინ სომ არცა სწევთ!
- ქინტოს დოუს ევაჭრებთან.**
- როგორ გირგანქა?
 - 35 კაპეიკი.
 - რას აშბობ, ეს სომ დამშალია, გადასურელა, 20 კაპ. შოგნეშ.
 - თუ აბაზად მოგნემ, მაშინ არც დამშალი იქნება და არც გადასურელა?

ბრილიანტი

ტრადი-კომედია ორს მოქმედებად, თსზულება თ. რ. კრისთავისა.
(გაგრძელება).
მამოსკლა 12.

(იგივე მართა და ეანო).

მარია. (თავს უკრამს კეკელუას). ბაღდასარა არ მოსულა? კეკელუა (ლობიოს იქით გადასდგამს და ამრეზით იქით) უკრა ჭხედამთ ამ ღირფესა?.. (მარიას) ვინ ბაღდასარას კითხულობთ?

მარია. თქვენ უფრო არ გეცოდინებათ, აქ ვინც ბაღდასარა დგას?..

კეკელუა. (პუბლიკისკენ) ოოო! რა ოინბაზი რამ უნდა იყოს! შითომ არც კი იცნობს... (მარიას) ბაღდასარა ქვეყანაზე მილიონია.

მარია. (იქით) სულელა, ვიღაც არის ეს ქალი... (კეკელუას) ზაღდასაჩა აღმასოვი.

კეკელუა. (იქით დაღინებით) ამ კნეინას გვარიცა სტოდინა ჩემი ქმრისა, ჰი, ჩაგტიტე!.. (მარიას) აღმასოვიც ბევრია ქვეყანაზე და აგუნდოვიც...

მარია. (იქით) რაებს რაშაშს!.. (კეკელუას) ბრილიანტებს, რამ ჰყიდის.

კეკელუა. ჩემი ქმარი ბრილიანტი თავის დღემაც არა უფილა, ბაზაზი იყო და ესლა აღარც ის არის...

მარია. (იქით) აქ რაღაც ამბავია... ვერა გამოვია რა... (ვანოს) ქუჩა და სახლი ეს არ მოგასწავლეს?..

ვანო. დიას, ქალბატონო!.. სწორეთ ესა... წედან ამათმა მსახურმაც ისე არ მოგასწავნათ: „ზატარა ხანს მოიცადეთო და მოკალა“ ..

მარია. დიას, დიას, დიას!..

კეკელუა. (იქით) რა ოინბაზეები უნდა იყენენ ქალბატონიც და მსახურიცა!.. (ჩაფიქრდება) მაგრამ, ამათი ლაშარავი, რაღაც მართალსა ჰგავს... (მარიას) ჩემ ქმარს სიზმარშიაც არ უნახამს ბრილიანტი და თუ ქარქვეტას ამბობთ—ის კი ბევრი აქვს...

მარია. (იქით) სულ მტკნარი გიჟი უფილა... (კეკელუას) ქარქვეტას თქვენ იქნებით დაჩვეული!..

კეკელუა. (წამოდგება) ვერა ჰხედამთ, ქა!.. ჩემს სახლში როგორ ბრინბრუათა მსდიან?!.. (მარიას) გამეცალე აქედგან დედავ და თვალა!.. რას ჩავგვიბისაჩ და მასხარათ გვიღებ?!...

მართა. მასხარათ თქვენ მიგდებთ, მე კი არა... მე ბრილიანტს ვკითხულობ, თქვენ ქარქვეტას მეუბნებით; მე თქვენს ქმარს ვკითხულობ—თქვენ კი სახლიდგან მითხოვთ...

კეკელუა. ჩემ ქმარს!.. ვუი შენ თიასა!.. ვერ მოგართვით!..

მარია. (გულ მოსული) მაგვარი ეკვისათვის შენც შეგარცხვინა და შეხი ქმარც!..

კეკელუა. (გაწიწმატებლი) ვერა ჰხედამთ ამ წუკიასა?!.. გადი აქედგან, თორემ სულ ბუწუწებით გაგათრეკ!..

მარია. აბა ერთი ფეხი წამოდგა და ჰნახამ ვისაც ვათრევინებ აი იმ ბიჭსა!.. (ვანოზედ იშვერს ხელსა).

(შემდეგი იქნება)

„ათეაზრის“ განცხადებანი

შველას, ვისაც ჰსურს აწივოს თავისი მეურნეობა, გურნეოთ გამოიწეროს «მეურნე» და ისე მოიქცეს, როგორც იმ განკეთში სწერენ. ამასთანავე ვაუწყებთ უკვლას, რომ თუ ბანკმა ამ წელიწადს კიდევ არ ახუჭა 600 მანათი „მეურნის“ რედაქციას — ეს უკანასკნელი ახალ სათაურს აღაზ ამოაქრევიანებს თავის განკეთისათვის. სულ — შვილი.

!!ძილი! ძილი! ძილი!!

ვისაც ძილი ჰქვს გამკრთალი, იმან უნდა მიიღოს «ივერია». ეს საშუალება ჯერ გააოცებს, მერე გამოაშტურებს და მერე ისე დაძინებს, რომ იმის (შეითხველის) ტეინს ჩაქუჩებიდან რომ სცემოთ — ვეღარ გამოაფისიზლებთ. მეოვალურე.

10 000 მანათი მიეცემა იმას, ვინც იმდენ მოთმინებას გამოიჩენს, რომ „ივერიის“ რომელსამე ნომერს წაიეთხავს თავი — დამ ბოლომდე. თუნდ განცხადებების გარდა. მკითხველი.

ფოტო

- ბ. ა — ნს. თქვენი „ბედი“ სცადეთ ზ. ჭიჭინაძესთან.
- კ. ჯ — ძეს. «ოჰ, ჩემო ქნარო, ქნარო რად ჩაჩუმებულხარა... — თქვენი ქნარი ისე იქცევა, როგორც მას შეკფერის, მაგრამ თქვენ უსამართლოთ რათ უსაუვედურება?»
- ჯიჯიას. ავტორების დაუეთხავთ ჩვენ არასა ვბეჭდავთ: სანამ თ. ვ. ორბელიანის ნებართვას არ ავიღებთ — თქვენს (?) თხზულებას. „მიბაძვა აკაისას“ ვერ დავბეჭდავთ.
- დ. მ. შოთოშვილი; იქნებ გაცოცდეს.
- ჩ — ძეს. მადლობას მოგახსენებთ. დაიბეჭდება.

რედაქტორი და გამომცემელი ალ. ნემიანიძე.

Доз. ценз. Тифл. 6 Мая 1889 г. Типогр. Чарквиани.